

ת"פ 30763/02/19 - מדינת ישראל נגד עלי פחמאוי, אחמד פחמאוי, סלים קטאוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 30763-02-19 מדינת ישראל נ' פחמאוי ואח'

בפני כבוד השופטת הבכירה, מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עלי פחמאוי
2. אחמד פחמאוי
3. סלים קטאוי

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו בעבירות הבאות:

נאשם 1 - שוד, עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); חבלה של ממש, עבירה לפי סעיפים 29+380 לחוק; חטיפה, עבירה לפי סעיף 369 לחוק.

נאשם 2 - סיוע לשוד, עבירה לפי סעיף 402(א)+31 לחוק.

נאשם 3 - סיוע לשוד, עבירה לפי סעיף 402(א)+31 לחוק; חבלה של ממש, עבירה לפי סעיפים 29+380 לחוק.

הוסכם בין הצדדים שהמאשימה תגביל עצמה לעונש ראוי של שנתיים מאסר בפועל בעניינו של נאשם 1 וענישה נלווית והסנגור יהיה חופשי בטיעונו. באשר לנאשמים 2 ו-3, בכפוף להמלצה חיובית של התסקיר או לתסקיר חיובי תעתור המאשימה לעונש מאסר שיכול יבוצע בעבודות שירות וענישה נלווית והסנגור יהיה חופשי בטיעונו. כן הביע הנאשם 1 הסכמתו לתשלום פיצוי למתלונן מתוך הכספים המצויים בתיק המ"ת שיהיה פיצוי גם מטעם הנאשמים 2 ו-3.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 3.2.19 החל משעות הערב המוקדמות התקיימו בין נאשם 1 לתאמר דקה (להלן: "המתלונן") מספר שיחות טלפון במהלכן התגלע ביניהם סכסוך בנוגע לקשר שבין המתלונן ובין מכרה משותפת של שניהם. המתלונן הציע לנאשם 1 להיפגש כדי לפתור את הסכסוך.

עמוד 1

באותו יום בשעה 22:30 לערך התקשר נאשם 1 למתלון ושאל אותו למקום הימצאו. המתלון השיב שהוא נמצא בביתו בישוב זמר ובעקבות השיחה המתין לנאשם 1 מחוץ לבית.

נאשם 1 הגיע ברכבו למקום והורה למתלון להיכנס לרכבו, המתלון סירב וביקש מנאשם 1 להישאר במקום ולדבר, ואולם נאשם 1 שלף חפץ קהה, כיוונו לעבר המתלון והורה לו בשנית להיכנס לרכב.

תחת איומיו של נאשם 1 נכנס המתלון לרכב, התיישב על הכסא שלצד הנהג ונאשם 1 החל בנסיעה לכיוון השטחים החקלאיים הנמצאים ביציאה מהישוב זמר, לשם הגיעו נאשמים 2 ו- 3 ואחרים, בשני כלי רכב נוספים.

בהגיעם למקום ובעוד הנאשם 1 והמתלון יושבים ברכב, הכה נאשם 1 את המתלון בראשו, שתי מכות באמצעות החפץ הקהה שאחז בידו.

המתלון יצא מהרכב בעודו מדמם מראשו וניסה לברוח מהמקום ואולם, הנאשמים והאחרים (להלן: "התוקפים") התנפלו עליו, תקפו אותו בבעיטות וחנקו אותו עד שהמתלון איבד את הכרתו.

במהלך התקיפה ובהנחיית נאשם 1, נטלו התוקפים מכיסי המתלון את מכשיר הטלפון הנייד שלו, את תעודת הזהות שלו ואת ארנקו שהכיל 700 ₪.

לאחר שהמתלון איבד את הכרתו, נמלטו הנאשמים והאחרים מהמקום והותירו את המתלון.

כתוצאה ממעשי הנאשמים והאחרים נגרם למתלון חתך באורך 3 ס"מ במצח שטופל באמצעות הדבקה.

3. גלגוליו של התיק

לאחר הרשעתם של הנאשמים, נשלחו הם, בהסכמת המאשימה לשירות המבחן על מנת שיוגש תסקיר לעונש.

מן התסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2 ביום 1.3.21 ולפיו הכחיש נאשם 2 את ביצוע העבירה וציין כי בכוונתו לחזור בו מן ההודאה. עוד ציין נאשם 2 שהודה במסגרת הסדר הטיעון על מנת לזכות בהקלה בתנאים המגבילים ומתוך חשש שייגזר דינו למאסר.

גם נאשם 3 הכחיש בפני שירות המבחן את ביצוע העבירה.

ביום 28.6.21 התקיים דיון בעניינם של הנאשמים, במהלכו הודיע נאשם 3 כי הוא אינו חוזר בו מהודאתו ואילו נאשמים 1 ו- 2 הצהירו כי אינם מודים בעובדות כתב האישום המתוקן ולמעשה מבקשים הם לחזור בהם מהודאתם. נקבע דיון

נוסף בעניינים של נאשמים 1 ו - 2 ליום 12.7.21.

במועד זה התייצבו הנאשמים והודיעו כי הם מיוצגים על ידי עו"ד יונס, נקבע מועד נוסף ליום 20.7.21. דיון התקיים ביום 13.9.21, ובמועד זה התייצבו עו"ד קונפורטי ועו"ד פריינטי והודיעו כי הם מונו לייצג את הנאשמים והם זקוקים לארכה על מנת לפגוש בנאשמים.

הדיון נדחה ליום 12.10.21. בקשה לחזרה מהודאה לא הוגשה על ידי מי מן הנאשמים, ברם הוגשו בקשות לקבלת תסקירים משלימים וחוו"ד הממונה על עבודות השירות כמו גם דחיית הדיון לאור בקשות אלה.

דיון נקבע ליום 31.1.22 במועד זה חלה אחד מעוה"ד, חסרה חוו"ד ממנו לגבי אחד הנאשמים והדיון נדחה ליום 28.4.22, דיון שנדחה עקב מחלת ב"כ המאשימה.

4. תסקירי שירות המבחן:

בעניינו של כל אחד מן הנאשמים הוגשו שני תסקירים מן הטעם שלאחר התסקיר הראשון בו הכחישו ביצוע העבירות לאחר שהודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן, והודיעו על כוונתם לחזור בהם מההודאה, משהחליטו לחזור בהם מכוונה זו התבקשו תסקירים נוספים.

נאשם 1 - בתסקיר הראשון שהוגש בעניינו של נאשם 1 נסקרו תולדותיו, הוא הודה בביצוע העבירה, הופנה לבדיקות שתן לאיתור שרידי סם, למועד הראשון לא הגיע ובמועד השני תוצאות הבדיקות העידו על שימוש בסם מסוג חשיש, זאת למרות ששלל שימוש בסמים בפני שירות המבחן. בתסקיר השני חזר שירות המבחן על עיקר הדברים, את התרשמותו מקיומם של דפוסים אימפולסיביים, קושי לשלוט בכעסים ולווסת דחפיו ומאידך גדילתו במשפחה נורמטיבית, יציבות מבחינה תעסוקתית, קבלת אחריות על התנהגותו אלימה, העדר הרשעות קודמות והסולחה בין הצדדים. שירות המבחן לא בא בהמלצה למעט המלצה לשב"ס לשלב את הנאשם בתוכנית טיפולית שיקומית מתאימה למצבו.

נאשם 2 - בתסקיר זה נסקרו תולדותיו של הנאשם, הכחשתו בפני שירות המבחן את ביצוע העבירה כשלטענתו הודה במסגרת הסדר הטיעון על מנת לזכות בהקלה בתנאים המגבילים ולאור זאת לא נוצר פתח להמשך מעורבות שירות המבחן.

בתסקיר השני קיבל הנאשם אחריות על מעשיו. שירות המבחן התרשם שפחתה רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה והמליץ להעמיד את הנאשם במבחן למשך שנה על מנת לשתפו בטיפול המותאם לקשייו ולהשית עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות.

נאשם 3 - בתסקיר הראשון נסקרו תולדותיו, הרשעתו הקודמת בגינה ריצה מאסר בן 8 חודשים, הנאשם הכחיש ביצוע העבירה ושירות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה להתנהלות אלימה. הנאשם היה בשירות המבחן במסגרת פיקוח מעצר וההתרשמות היתה שהוא פסיבי. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא בינונית וקבע

כי נוכח הכחשתו את ביצוע העבירה לא נוצר פתח להמשך מעורבותו.

בתסקיר השני התרשם שירות המבחן כי פחתה אמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה והמליץ על העמדתו במבחן למשך שנה והשתת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

5. ראיות לעונש:

הוגש גיליון הרישום הפלילי של נאשם 3 ממנו עולה שלנאשם 3 הרשעה קודמת מיום 3.7.16 בגין 12 עבירות של קשירת קשר לפשע, 5 עבירות של עסקה אחרת בנשק, 6 עבירות של יידוי אבנים בגינה ריצה מאסר של 8 חודשים.

6. טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

האירוע המתואר במסגרת כתב האישום הוא חמור ויש הבדל בין נאשמים 1 לנאשמים 2 ו-3. חלקו של נאשם 1 מהותי, וחלקם של נאשמים 2 ו-3 לא פחות חמור, כיוון שכאשר נאשם 1 ביצע את המעשים שלו והוביל את המתלון לאן שהובילו, נאשמים 2 ו-3 חברו אליו, המתלון ניסה להימלט ותקפו אותו באלימות קשה, חנקו אותו עד שאיבד הכרה. נאשמים 2 ו-3 נשמעו להנחיות נאשם 1, לקחו את הטלפון הנייד של המתלון, ת.ז. וארנק. המתלון נשאר מוטל על הקרקע עם פצע וחתך בעומק של 3 ס"מ במצח.

האירוע הוא אירוע חמור מבחינת הנסיבות, האירוע מתאר ניסיון לפתור סכסוכים ומחלוקות באמצעות תקיפה, אירוע אלים שאין לו שום הצדקה ולא יכולה להיות לו שום הצדקה. אירוע שהדמות הדומיננטית בה הוא נאשם 1. הוא זה שהגיע לבית המתלון, יזם את הפגישה, דרש ממנו להיכנס לרכב, רתם את נאשמים 2 ו-3 והנחה אותם במהלך האירוע.

במסגרת הסדר הטיעון המאשימה הגבילה עצמה לענישה של 24 חודשי מאסר וענישה נלווית בכל הנוגע לנאשם 1 ובאשר לנאשמים 2 ו-3, בכפוף להמלצה חיונית של התסקיר או לתסקיר חיובי, לעונש מאסר שיכול יבוצע בעבודות שירות וענישה נלווית כשהסנגורים יהיו חופשים בטיעוניהם. מדובר בהסדר טיעון מתן בנסיבות המתוארות.

בעניינו של נאשם 1 הוגשו שני תסקירים. האחד היה שלילי, ובו הנאשם לא לקח אחריות, תיאר נסיבות ביצוע עבירה העומדות בסתירה לעובדות כתב האישום, כך למשל טען שהמתלון סטר לו לאחר שהזמין אותו לשיחה. כל סיפור הכנסתו של המתלון לרכב נעדר. התברר שהוא שיקר לשירות המבחן ושלל שימוש בסמים, ובבדיקת שתן התברר כי משתמש בחשיש. התקשה לגלות אמפתיה לקורבן ונכתב כי הוא בעל קשרים עברייניים. ישנה סתירה לוגית בהערכה בתסקיר הראשון של שירות המבחן שצפתה אלימות ברמה בינונית שחומרתה גם ברמה בינונית. בהמשך התסקיר נרשם כי ההיתכנות להישנות עבירה נמוכה והתוצאה בינונית.

שירות המבחן בסופו של יום התרשם מדפוסים אימפולסיביים, קושי לווסת דחפים והעדר התייחסות למתלון ולהשלכות האירוע עליו, יחד עם תפקיד בלתי מגובש במשפחה ובדיקות שתן המעידות על שימוש בסמים.

דבר לא השתנה בתסקיר הנוסף, המבוסס על שיחות עם המתלונן וטענות של הנאשם שלקח אחריות. אין הליך טיפולי, ובדיקות הסמים מצביעות על כך שממשיך לצרוך סמים, וההסבר של הנאשם הוא שנפל מסוס. בפעם הקודמת שצרך סמים, לא טען את זה. טען שהוא משתמש בקנאביס רפואי, אך אין אינדיקציות לכך. בתסקיר אין התייחסות לדפוסים האימפולסיביים ששירות המבחן התייחס אליהם בפעם הראשונה, אין התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה. יש בעיקר התייחסות להליכי הסולחה.

בפועל, הייתה גרירת זמן, יש שימוש נמשך בסמים, ואין כל הליך טיפולי לא בדפוסים האלימים, ולא בחיבור לגורמים העברייניים.

הענישה בעבירות חטיפה מחמירה יותר.

יש צורך בהרתעת היחיד כמו גם בהרתעת הרבים. מדובר במי שחרף הסתבכותו מוצא לנכון להגיע פעם אחר פעם לשירות המבחן ולהשתמש בסמים, והרתעת הרבים באמירה שאין זו הדרך לפתרון סכסוכים.

נאשם 2- התסקיר הראשון של נאשם 2 הוא תסקיר שלילי, בו הנאשם לא לקח אחריות, הכחיש את ביצוע העבירה, מסר עובדות שלא עלו בקנה אחד עם הרשעתו. בתסקיר השני מדצמבר 2021 לקח אחריות, ביטא חרטה וצער אודות הפגיעה במתלונן, התנצל וסיפר על הסולחה שנערכה עם המתלונן. שירות המבחן סבר כי רמת המסוכנות שלו פחתה, והמליץ להשית עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

עתירת המאשימה היא למאסר בעבודות שירות לתקופה המקסימלית הקבועה בחוק, אף שבעבירות של סיוע לשוד, בנסיבות כאלה, הוטלו מאסרים בפועל.

דין זה חל על נאשם 3 אשר שירות המבחן התרשם כי יש לו מאפייני אישיות אימפולסיביים. יש לחובתו עבר פלילי משנת 2016. שירות המבחן התרשם כי המאסר הממושך שלו כקטין היה מרתיע עבורו ומאז התאמץ לנהל אורח חיים תקין עד לאירוע זה. רמת הסיכון שלו הוערכה כרמת סיכון גבוהה.

בתסקיר שני בעניינו חזר בו מהכחשתו, הסביר שהסיבה לכך נבעה מפחד מתוצאות גז"ד, נטל אחריות והביע צער כלפי הקורבן. שירות המבחן התרשם כי רמת המסוכנות פחתה.

אין פה הליך טיפולי שניתן להצביע עליו ויש המלצה למאסר בעבודות שירות. לולא התסקיר הנוסף לא הייתה המאשימה מסתפקת בעונש של עבודות שירות. יחד עם זאת, אך לאור העובדה שמדובר בפעם שנייה של הסתבכות בפלילים וריצוי מאסר בפועל, הענישה צריכה להיות ענישה משמעותית בדגש על הרתעת היחיד. לפיכך עתר ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם 3 עונש מאסר לתקופה המקסימלית הניתנת לריצוי בעבודות שירות.

7. טיעוני ב"כ נאשם 1 לעונש:

תסקיר שירות המבחן מסתמך על מידע שגוי. שירות המבחן כתב שהנאשם היה מעורב בשנת 2022 באירוע אלימות בו הוא מודה בביצוע עבירה. הנאשם נחקר, החקירה הסתיימה בלא כלום ולא הוגש כנגדו כל הליך משפטי נוסף, זו נסיבה לחומרה ועל בית המשפט להתעלם ממנה, כשם שהיא בעלת משמעות להערכת הסיכון.

עניין הסמים טופל. הנאשם מסר בדיקות שתן וקצינת המבחן התקשרה אליו והודיעה שיצאו נקיות. הנאשם נעדר עבר פלילי, התחתן לאחרונה, יש לו ילד בן 10 חודשים.

במהלך הצגת ההסדר, הסכים הנאשם לפצות את המתלונן מכספי ההפקדה בתיק המעצר ויש הסכם סולחה עם המתלונן.

הנאשם עובד עם אחיו, יש להם עסק משפחתי מצליח, ושליחתו למאסר עלולה לדרדר אותו חזרה לסביבה שיכולה להוות קרקע להתדרדרות נוספת.

לפיכך עתר ב"כ הנאשם להשית עליו עונש שירוצה בעבודות שירות.

8. טיעוני ב"כ נאשם 2 לעונש:

הנאשם בחור צעיר, בן 23.5, הודה בכתב אישום מתוקן שתוקן תיקון משמעותי לקולא, את העבירות ביצע בהיותו בן 20 וחודשיים. לפני כחודש הנאשם התארס. התיקון המשמעותי מתבטא בכך שעבירת החטיפה נמחקה, כך גם קשירת הקשר לביצוע פשע. התיקון משקף את עמדת המאשימה לפיה הנאשם אינו המבצע העיקרי אלא מסייע. הסיוע הוא לעבירת שוד שלא בנסיבות מחמירות. גם עבירת האלימות שהייתה בכתב האישום המקורי נמחקה.

מחיקת העבירות הנ"ל בעצם מרחיקה אותו מהמבצע העיקרי וגם שוללת אלמנט של תכנון מוקדם.

לזכות הנאשם עומדת הודאתו שאמנם לא ניתנה בהזדמנות ראשונה, אך ראוי לציין כי פרק הזמן לא כולו רובץ לפתחו. הייתה דחייה מסוימת על מנת לשלוח אותו לתסקיר נוסף, הוא ניצל את ההזדמנות הזו. הפרקליטות אפשרה את ההזדמנות הזו, והוא לא החמיץ אותה. התסקיר השני שהוגש בעניינו הוא חיובי.

לצד תיקון משמעותי של כתב האישום, ניתן לומר כי מדובר בנאשם בעל מאפיינים יוצאי דופן, שאמנם כשל באירוע אחד, אך מאידך מדובר באדם שהתנהגותו עד כה במישור הלימודי מלמדת על אדם הישגי, בעל שאיפות נורמטיביות שמעיינו ומאמציו נתונים למטרות חיוביות ולהתקדמות אישית. גם תסקירי שירות המבחן מתארים הישגים לימודיים משמעותיים, התנהגות חברתית תקינה, כך למשל לאחר סיום לימודיו התיכוניים השתלב בלימודי סיעוד, סיים כשנתיים במכללת בית ברל, ובמסגרת התיק הזה לימודיו הופסקו. בשלבי המעצר ניסה לחזור

ללימודים אך נדחה על ידי המכללה.

בשנת 2020, תוך כדי ניהול התיק שינה תחום לימודים, החל ללמוד לימודי אדריכלות ובעת הזו נמצא לקראת סיום השנה הראשונה של לימודיו. אין לחובתו הרשעות קודמות ותיקים פתוחים.

התרשמות שירות המבחן שהנאשם מתפקד באופן חיובי בחייו, מצליח לשמור על יציבות, תעסוקה, לימודים וחיי משפחה.

התסקיר מיום 1.3.21 מתאר רמת מסוכנות בינונית, והתסקיר העדכני מציין כי רמת המסוכנות להישנות התנהגות אלימה פחתה. שירות המבחן ממליץ על ענישה בעלת סממני שיקום מובהקים, בדמות צו מבחן ומאסר בעבודות שירות.

הנאשם לקח אחריות והסביר את הנסיבות, תיאר את חלקו בדיוק כפי שמופיע בכתב האישום המתוקן, תיאר את הלך רוחו, רגשות אשם, בושה, צער כלפי הפגיעה במתלון, ערך חשבון נפש, תיאר הפקת לקחים. במסגרת התסקיר מתוארת הסולחה שנערכה עם המתלון.

הנאשם תיאר קשר קונקרטי עם המתלון ללא כל חשש. גילה מודעות לגבי האיסור והפסול בנקיטה באלימות, הדגיש אשמתו ומצר על התנהגותו. גם המתלון תיאר את האירוע. במסגרת הסולחה קיבל המתלון פיצוי כספי ורואה את הסכסוך כאירוע שהוא נחלת העבר.

הנאשם צעיר, מקדם עצמו מבחינה מקצועית, לקח אחריות, הביע חרטה, בעל מוטיבציה לשיתוף פעולה, לאור כל אלה ההמלצה היא לעונש שיקומי.

לאור האמור, מדובר בעונש שרכיב השיקום הוא משמעותי. אין זה המקרה שיש צורך בהרתעת היחיד. זהו המקרה שבו בית המשפט צריך לשים דגש על השיקול השיקומי, זה מקרה שמצדיק הליכה של כבדת דרך לעבר הנאשם, באופן שהפגיעה בו תהיה מינימלית, ואני מכוון לעובדה שהנאשם בעיצומה של שנה ראשונה בלימודיו, ואבקש שבית המשפט יתחשב בנאשם באורך תקופת עבודות השירות שתוטל עליו, וכן בעיתוי תחילת עבודות השירות וזאת בהתאם ללימודיו, שנת הלימודים מסתיימת ביוני והשנה הבאה מתחילה באוקטובר.

9. טיעוני ב"כ נאשם 3 :

נאשם 3 לא חזר מהודיה ואף לא ביקש לחזור בו מהודיה. הודה בכתב האישום ולקח אחריות מלאה. הנאשם בזמן ביצוע העבירה היה בן 18.5, היום בן 21.

הלכה פסוקה שיש משמעות לגילו של הנאשם עת גוזרים את דינו, בפרט גילו הצעיר, זה גיל שמאפשר שיקום

אמיתי של הנאשם.

הנאשם שיקם את חייו, הוא מאורס ועתיד להינשא בשנה הקרובה.

התסקיר חיובי בעניינו, הנאשם מגלה מוטיבציה לשיתוף פעולה עם שירות המבחן, הסכים לעמוד בצו שירות מבחן. שירות המבחן יעזור בשיקום חייו כפי שעשה עד עכשיו. שירות המבחן מצא שיש הפחתה במסוכנותו של הנאשם, כאשר בהתחלה מסוכנותו הייתה בינונית והיום היא נמוכה. נערך הסכם סולחה ויש לשקול לקולא הליך סולחה.

העבירה הייתה ביום 3.2.19, והנאשם שהה במעצר בית מחודש פברואר 2019 ועד ליום 10.3.19, הותרו לו שעות התאווררות. ביום 16.9.19 הותר לו לצאת לעבודה ורק ביום 12.11.20 בוטלו תנאי מעצר הבית הלילי.

הנאשם ממשיך לשקם את חייו, גם באמצעות שירות המבחן, לא נפתח נגדו הליך פלילי מאז ביצוע העבירה ועד היום. גם בתנאי המעצר בהם שהה יש כדי להרתיעו מלבצע שוב את העבירה. הנאשם לקח אחריות מלאה והודה בהזדמנות ראשונה. ברגע שתוקן כתב האישום יש לראות בהודאתו כהודאה בהזדמנות ראשונה.

יש לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינו ולגזור את עונשו על הצד הנמוך במתחם עבודות השירות ולאפשר לו להיות תחת פיקוח צו מבחן.

10. הנאשם 1 בדברו האחרון:

הנאשם טען כי כיום אין לו בעיות עם אנשים, וגם במקרה זה שילם למתלון 20,000 ₪, ונחתמה סולחה.

11. הנאשם 2 בדברו האחרון:

הנאשם אמר שהוא מצטער על מה שעשה, החלטתי לשנות דרכי והלך ללמוד. כן מסר שהתארס וציוניו בלימודים גבוהים. הנאשם עתר לאפשר לו להמשיך לימודיו וטען שמיום העבירה לא עשיתי שום דבר וגם קודם לכן לא עשה שום דבר.

12. הנאשם 3 בדברו האחרון:

הנאשם התנצל על שעשה, טען שמכיר בטעותו וטען כי החל להתקדם בחייו. יש למשפחה עסק והוא מתחיל לעבוד בו, וכן התארס.

13. פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה:

ע"פ 1187/22 **מדינת ישראל נ' מחמוד זיאדא** במסגרתו נדון ערעור המדינה על קולת עונשו של המשיב. המשיב הורשע בעבירות של חטיפה, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואיומים והושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. הרקע למקרה היה קשר רומנטי של בתו של המשיב עם נפגע העבירה, קשר שניתק. המשיב הצטייד בסכין, נכנס לרכבו של המתלונן, הצמיד סכין לצווארו והורה לו לנסוע מהמקום. במהלך הנסיעה הכה המשיב את המתלונן בראשו באמצעות כת הסכין ולאחר שהגיעו לשטח פתוח, בהוראת המשיב, יצא המתלונן מן הרכב, או אז אמר המשיב למתלונן שיהרוג אותו. לאחר מכן חזר המשיב והכה את המתלונן בראשו ודקר אותו בירך השמאלית וביד הימנית. משניסה המתלונן לתפוס את הסכין, נשך אותו המשיב במרפקו והמשיך להכותו עד שנפגע העבירה נפל אל הקרקע. בהמשך שב המשיב ואיים על המתלונן. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 15 ל - 48 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון פסק:

"אכן, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שהשיתה הערכאה הדיונית, אלא אם כן מתגלה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת או בקיומן של נסיבות חריגות המצדיקות זאת (ע"פ 2749/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 [פורסם בנבו] (27.2.2022); ע"פ 901/22 מדינת ישראל נ' אסווד, פסקה 8 [פורסם בנבו] (24.2.2022)). אנו סבורים כי המקרה דנן מצדיק התערבות כאמור. בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הגלומה בעבירות אלימות בכלל, ובעבירות חטיפה בפרט, אשר שוללות את חירותו של נפגע העבירה וכן את חופש התנועה שלו (ע"פ 3136/20 אבו עאיש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (24.5.2021); ע"פ 6560/15 סריס נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (2.5.2016); ע"פ 2204/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (2.8.2015)). כמו כן, בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בענישה מחמירה כאשר עסקין בעבירות חבלה חמורה:

"בית משפט זה הדגיש לא אחת את החומרה הטמונה בעבירות חבלה חמורה, המסכנות את שלום הציבור ובטחונו, תוך עשיית דין עצמי והתעלמות מהוראות חוק, וגורמות פעמים רבות לפגיעות בגוף ובנפש. על מדיניות הענישה לשקף חומרה זו על ידי השתת עונשי מאסר משמעותיים על עבריינים המבצעים עבירות אלימות בכלל, ועל מי שביצע עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות בפרט" (ע"פ 6197/20 מדינת ישראל נ' גולאני, פסקה 20 [פורסם בנבו] (28.11.2021); וראו גם: ע"פ 5407/21 דלאשי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (15.2.2022)).

והדברים נכונים ביתר שאת כאשר העבירות מבוצעות על רקע מה שמכונה "כבוד המשפחה" (ע"פ 9816/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 [פורסם בנבו] (21.12.2017) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 5908/15 מדינת ישראל נ' פלאח, פסקה 7 [פורסם בנבו] (4.2.2016); ע"פ 4178/10 פרג' נ' מדינת ישראל, פסקה 128 [פורסם בנבו] (19.8.2013)). עבירות אלו מופנות בעיקרן כלפי נשים, אולם לא אחת נפגעים מהן גם גברים על רקע קשריהם או יחסיהם עם נשים קרובות משפחתו של הפוגע (ראו, מיני רבים: ע"פ 6812/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 36-37 [פורסם בנבו] (30.7.2018); ע"פ 8196/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (3.4.2014); ע"פ 6453/12 הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (13.5.2013)). בהתאם לאמור, עמד בית משפט זה על הצורך בענישה מחמירה בגין עבירות שבוצעו על רקע זה, לשם הרתעת היחיד והרתעת הרבים, וכן למען העברת מסר חד משמעי אשר מוקיע את התופעה (ע"פ 2513/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (27.6.2019); עניין פלוני, פסקה 9)".

סופו של יום, בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב והעמידו 30 חודשי מאסר.

ע"פ 7669/17 ואיל הייב ואח' נ' מדינת ישראל

דובר במקרה זה בערעור המערערים על חומרת עונשם, לאחר שנגזרו עליהם בעקבות הרשעתם במסגרת הסגר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, חטיפה בצוותא, סחיטה באיומים בצוותא, שוד בצוותא והחזקת סכין שלא כדין בצוותא 42 חודשי מאסר וענישה נלווית.

בית המשפט העליון קבע:

"לא ניתן להקל ראש במעשיהם של המערערים אשר פעלו בצוותא חדא ולא היססו לחטוף את המתלונן ולהכות בו עד זוב דם בכדי לקדם את עניינו של ענאן בהליכי הגירושין שלו עם רולא. מעשיהם, אשר ניתן להתרשם כי תוכננו בקפידה, נועדו לנטוע במתלונן אימה.

המערערים הובילו את קרבנם למקום חשוך ומבודד בו יחשוש כי איש לא יוכל לבוא לעזרתו, ויצרו מצג לפיו לא יהססו להורגו אם יסרב לדרישותיהם. זאת, תוך שוואיל איים עליו בסכין ובחפץ הנחזה לאקדח.

יש להוקיע מהיסוד את התופעה הפסולה של ניסיון להשגת יתרון משפטי בסכסוכי גירושין תוך שימוש באלימות ובאיומים, ולקבוע במקרים אלו ענישה מחמירה ומרתיעה. אמנם, הליכי גירושין בין בני זוג לעיתים רוויים ברגשות קשים, אך אין בכך בכדי להקל בחומרת מעשיהם של בני הזוג ושל אלו שמסייעים להם בכך.

בנסיבות אלה, לא ראינו מקום להתערב בעונש שהוטל על המערערים באופן שיקל עם מי מהם, ואף ניתן לומר כי בית משפט קמא הקל עימם לנוכח חומרת מעשיהם".

הערעורים נדחו.

בכל הקשור למשקלה של הסולחה, נפסק בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח:

"כפי שציינתי בעבר, איני סבור כי יש בעצם יישוב הסכסוך בין הצדדים כדי מיצוי האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים (ת"פ (מחוזי חי') 3125/04 מדינת ישראל נ' בן זיאד[פורסם בנבו] (23.6.2005)), והוא אינו מאיין את הצורך כי מבצעי העבירה ייתנו את הדין על מעשיהם (ראו גם: ע"פ 6493/05 מוסא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 2 ((22.2.2006)).

מתן גושפנקה ל"סולחות" כמעין "מרכיב משלים" לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי. לא זו בלבד שאין במערך ההסכמות בין משפחת העבריין לבין משפחת הקורבן כדי להוות חלופה לדין הפלילי, אלא שהשלמה עם מעגל אלימות הכולל שימוש בנשק חם בטרם הצדדים פועלים ליישוב מחלוקותיהם "בדרכי שלום" חותר תחת יסודות הדין הפלילי. איתותה של מערכת המשפט כי "סולחה" עשויה להביא להקלה משמעותית בעונשו של העבריין מחליש את ההרתעה מפני ביצוע עבירות וחושף את קורבן העבירה ואת משפחתו ללחצים פסולים.

משכך, דעתי היא כי יש ליתן משקל מוגבל בלבד לקיומה של "סולחה" בין הצדדים (ראו גם: ע"פ 9168/18 קשור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 12 (26.2.2019)).

14. אכן, בעניינינו, מדובר במעשים חמורים שבוצעו על רקע "סכסוך" על עניין פעוט, אשר יכול היה להיפתר בדרך נאותה ולא באלימות.

מעשים מעין אלה של הנאשמים פוגעים בערכים מוגנים: פגיעה בחירותו של המתלונן, כבודו, בריאותו, הגנה על שלמות גופו, שלווה נפשו קניינו ובטחונו האישי.

שונה עניינו של נאשם 1 מעניינם של נאשמים 2 ו- 3.

הנאשם 1 הורשע בעבירות של שוד, חבלה של ממש וחטיפה והיה הרוח החיה בביצוע העבירות. יש לראות באירוע כאירוע אחד המצדיק קביעת מתחם ענישה אחד לכלל העבירות.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי בפסיקה שהוגשה, סבורני כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 22 ל- 40 חודשי מאסר.

הנאשם נעדר עבר פלילי אך יחד עם זאת, לא הוצג כל הליך שיקומי בעניינו.

אמנם, הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון אך כמתואר מעלה, ביום 28.6.21 הודיע כי לא מודה בביצוע העבירות בהן הודה.

משכך, אין לזקוף את הודאתו במלואה לזכותו, נוכח התמשכות ההליכים בעקבות הודע

תו כי בכוונתו לחזור בו מן ההודאה.

זאת ועוד. שירות המבחן מצא כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה, קיומם של דפוסים אימפולסיביים, קושי לשלוט בכעסים ותוצאות בדיקת שתן המעידה על שרידי סם.

יחד עם זאת, בהעדר עבר פלילי, ולאור הודאתו, אם כי המאוחרת, ומשהגבילה עצמה המאשימה לעונש ראוי של 24 חודשי מאסר, ימוקם הנאשם בתחתית המתחם.

נאשם 2 - כאמור, הנאשם 2 הודיע כי בכוונתו לחזור בו מן ההודאה, כך שגם לגביו, לא ניתן ליתן משקל מלא להודאתו, אף שנתון זה יילקח בחשבון.

הנאשם 2 הורשע בעבירה של סיוע לשוד.

בת.פ. 127-07-12 **מדינת ישראל נ' זבון** נפסק כי מתחם הענישה לעבירת הסיוע לשוד עומד על שנה עד ארבע שנות מאסר.

בת.פ. 54217-09-14 **מדינת ישראל נ' יפרח ואחרים נקבע מתחם לעבירה זו הנע בין 6 עד 24 חודשי מאסר.**

סבורני כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 7 ל - 18 חודשי מאסר.

הנאשם כאמור נעדר עבר פלילי והודה בביצוע העבירות ולטעמי יש למקמו בתחתית מתחם הענישה, קרי: להשית עליו 7 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

הנאשם 3 הורשע בעבירות של סיוע לשוד, עבירה לפי סעיף 402(א)+31 לחוק; חבלה של ממש, עבירה לפי סעיפים 29+380 לחוק.

לחובת הנאשם 3 עבר פלילי כמפורט מעלה, אף לזכותו אין לזקוף במלואה את הודאתו לאחר שהודיע כי בכוונתו לחזור בו מהודאתו, הן בדיון בבית המשפט (פרוטוקול 28.6.21) והן בפני שירות המבחן (תסקיר מיום 25.2.21).

מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם 3 נע בין 9 ל - 21 חודשי מאסר.

כעתירת המאשימה, ומשאין לזכותו של הנאשם 3 הליך שיקומי, ובהינתן העובדה שלחובתו עבר פלילי בגינו ריצה מאסר, ימוקם הנאשם 3 בתחתית המתחם, קרי: יבצע 9 חודשי מאסר בעבודות שירות.

לאור האמור הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

1. 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 4.2.19 ועד ליום 14.4.19.
2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.
3. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

4. 10,000 ₪ פיצוי למתלונן מתוך הסכום שמופקד בתיק המ"ת 30794-02-19.

נאשם 2:

1. 7 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. מועד ההתייצבות יקבע על ידי הממונה על עבודות השירות שעה שמועד ההתייצבות על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות חלף.

הנאשם יתייצב בפני הממונה על עבודות השירות שלוחת צפון ביום 3.7.22.

2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

3. 1,500 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו.

נאשם 3:

1. 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות החל מיום 20.6.22.

2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

3. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

4. 1,500 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' סיוון תשפ"ב, 08 יוני 2022, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד עינת לב ארי, ב"כ נאשם 1 עו"ד קונפורטי, ב"כ נאשם 2 עו"ד פריינטי, בהעדר ב"כ נאשם 3 הנאשמים.

